

CHUYỆN NHÀ CƠM SAO BIỂN

Petrus Hoàng 57

Có một vị cựu tiểu chủng sinh kể một câu chuyện vui về nhà cơm lúc còn ở tiểu chủng viện. Vị ấy kể một câu chuyện có thật trong một bữa ăn trưa lúc còn ở Tiểu chủng viện Sao Biển. Hôm ấy, các dì dọn chuối mốC vừa mới chín tới cho các chú tráng miệng. Chuối mốC vừa chín tới da còn thẳng vàng lườm chú không có nhăn nheo mốC thếch như tôi bây giờ đâu. Vì thế vị ấy mới nghĩ ra một trò tổ trát. Vị ấy bèn lấy dao bần xẻ một đường thật nhỏ dọc theo thân chuối và tìm cách lặn trái chuối ra ăn. Xong vị ấy nhồi một nạm cơm, nhét lại vào trái chuối và để bên cạnh đĩa của mình làm như thể sơ ý bỏ quên. Lúc sắp hàng đi ra, vị ấy còn len lén nhìn lại ra sau để xem có ai bị mắc mưu của mình không. Quả thật có một chú mắc

mưu! Kể ra câu chuyện này, vị ấy cũng còn hứng chí lảm lảm mặc dù đã qua mấy chục năm xa nhau!

Nghe câu chuyện ấy, tôi cũng cảm thấy có phần thích thú, tuy không bằng vị ấy. Tôi xin thú thật, lúc nhỏ tôi cũng là một tay hay quậy phá chứ chẳng vừa, tuy rằng phần lớn là tôi nghịch ngâm. Chơi thảng thì tôi sợ mấy anh chàng lớn con đá đít bộp tai vì tôi tuy lớp lớn, lớp 6, nhưng cũng có những chú lớp nhỏ hơn tôi nhưng lại lớn tuổi hơn và to xác hơn tôi. Cho nên tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Chuyện nhà tu thì không đâu có nhiều chuyện bằng nhà cơm. Đó là nơi tập trung toàn bộ các chú, chú lớn, chú trung, chú nhỏ, đủ cả. Chỉ nơi đó anh em mới gọi là ngang hàng nhau. Chú lớn nhỏ gì không cần biết, hễ tới phiên giúp bàn là bị sai như vụn, cho dù người sai đó chỉ là một chú lớp nhỏ. Nếu anh em tiểu chủng sinh Sao Biển có lòng muốn viết về chuyện nhà cơm thì chúng ta sẽ có khối chuyện đọc không hết. Riêng tôi thì cũng có chúng kiến một số chuyện ở nhà cơm. Xin kể ra đây một chuyện để cùng anh em suy gẫm, nói theo điệu cà giỡn của anh Nguyễn Văn Hoan Bình Cang SB 57(†) nhà mình.

Như anh em cũng biết, không biết năm nào (?) (anh em nào còn nhớ xin hãy viết thêm cho) cha bề trên lúc đó là Cố Vị Jeanningros trồng hai giàn nho xanh, một ở ngay phía sau phòng của ngài, một

ở nhà các dì phước nấu ăn. Sở dĩ tôi đưa chuyện này ra là có một lý do. Tôi không còn nhớ Cố Vị có được chùm nho nào để khoe với các cha giáo khác không. Nho ngọt hay chua lè chua lét? Không nghe cha giáo nào bình phẩm cả, cho nên tôi kết luận là hai giàn nho này chỉ cho lá không thối, hay là chúng còn quá nhỏ để cho trái? Nhưng có một điều chắc chắn là hai giàn nho này lá xanh um, và các chú chẳng một ai dám thớ thẩn dưới hai giàn nho này cả. Có ai thắc mắc không? Sợ bị bắt? Không đâu. Sợ thì có sợ thật, nhưng chẳng sợ ai bắt cả, nhưng sợ một vài chú sâu nho cắc có đeo lên mình mà khốn! Lũ sâu nho này thật to, to ngang bằng ngón tay trỏ, có khi còn hơn, mình mẩy xanh lét, có đôi mắt thật to và nhất là chúng còn có một cái đuôi dài nhằng nữa. Tuy các chú chẳng ai sợ nó, nhưng nếu bị nó bám vào vai vào cổ thì anh chàng nào lại không nổi gai đầy mình vì “gớm ghiết chẳng dám nói đến tên nó”! Vậy mà không biết làm sao nó lại bò vào phòng ăn của các chú mới chết chú! Lỗi các dì bếp! Chắc chắn như vậy vì chỉ có các dì mới dọn đồ ăn cho các chú, không ai khác! Các chú đã từng ăn mắm dòi, nhưng chẳng có chú nào ngán nó cả, vì dù sao thì nó thuộc quốc nội, cũng được sinh ra từ trong nước mắm. Và lại dòi càng to càng béo, và các chú càng ăn càng khỏe! Chẳng có chú nào bệnh vì ăn mắm dòi cả! Nhưng sâu nho không phải là dân bản địa. Nó là dân ngoại nhập. Căn phải nó một cái là phải biết!

Thế mà đã có một chú, nói rõ là một chú lớn, đã có kinh nghiệm có một không hai này. Dĩ nhiên tôi biết đó là ai, vì người đó ngồi cách tôi không xa, chỉ là mâm sát bên tôi thôi, nhưng cho dù cạy họng, tôi cũng không nói đâu! Minh tôi và vị đó biết là đủ! Con sâu nho ấy đã xuất hiện trong một đĩa rau sống có cải non, có giá lùn, có xà lách mỡ, nói chung là một đĩa rau sống rất ngon lành. Chúng tôi đang ngồi ăn bỗng... Bụp! Một tiếng thật kêu làm tất cả mọi người kể cả mâm trên và mâm dưới đều phải dừng lại. Một tia nước xanh lét bắn ra ngoài! Vị ấy hả miệng ra và lẫn lộn trong miếng rau sống ấy là một thủ phạm xanh lét... Tất nhiên, bữa ăn của chúng tôi đều đứng sượng lại. Không ai còn muốn nhai miếng nào nữa cả! Lúc này không ai bảo ai, câu “con sâu làm rầu nồi canh” đều hiện lên đầu mỗi người! Một bữa ăn thật ngon, nhưng những mâm cơm này anh em đành ăn chay, tuy đó chưa phải là ngày thứ Sáu!

Tin không vui ấy chẳng mấy chốc lan nhanh. Có một số người cười trên sự đau khổ của vị ấy: “Trời! Cái thằng ... sao mà vô ý thế! Con sâu to tướng cỡ đó mà không thấy sao? Nếu mà tao thì...” Quà nhiên, từ hôm đó, mấy cái đĩa rau sống anh em ít ai chạm đến vì sợ... tới phiên mình! Tôi là một tên hay quậy phá, vậy mà hôm đó tôi cũng không cười nổi. Anh ta có tội gì đâu, chỉ là vô ý gặp phải con sâu ấy thôi. Và lại hình như trong tất cả các đĩa rau

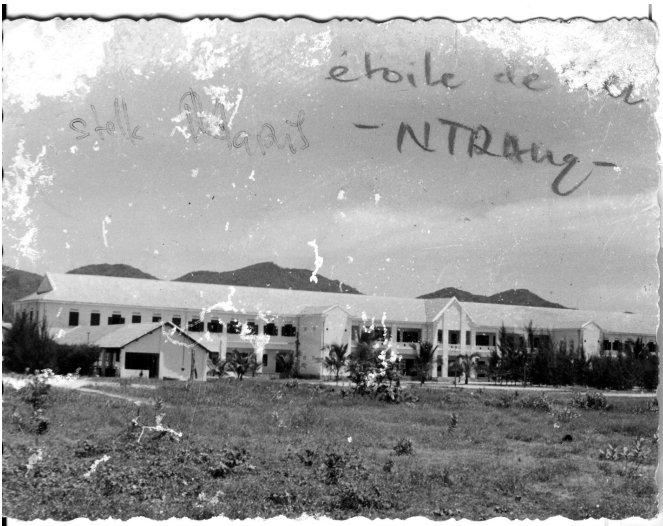
ấy, chỉ có mình đĩa rau của anh bạn tôi là xấu thôi! Vậy tại sao ai cũng thích bôi bác anh ta thế!

Gần đây, hầu như khắp thế giới nổi lên việc các linh mục ấu dâm. Thiên hạ cười hả hê, nhất là truyền thông dòng chính tạ Mỹ. Phải nói Giáo Hội Hoa Kỳ đã trải qua một cơn chấn động mạnh. Hết những vụ bê bối ấy lại đến vụ những linh mục có vợ, đưa đến một xi căng đan mới.

Chúng ta đều biết các linh mục đâu phải là những vị thánh. Họ cũng phạm tội như những người bình dân khác. Dân Sao Biển chúng ta có khối anh có vợ đôi vợ ba, sao chúng ta biết thương hại, cố tìm cách khuyên nhủ để họ có thể trở về nẻo chánh. Còn đối với các linh mục bê bối, chúng ta không chịu buông tha, nhất nhất truy cứu cho bằng được? Vào một phút yếu lòng nào đó họ đã phạm tội. Sao chúng ta không để họ đứng dậy mà cứ tìm cách xô cho họ ngã luôn? Nhưng dù sao, họ cũng chỉ là con số nhỏ so với những vị linh mục thánh thiện khác. Họ cũng chỉ là con sâu nhỏ trong đĩa rau sống kia thôi. Nếu có ai đó biết trước ném con sâu ấy đi, có phải đã hết chuyện không?

Chúng ta còn biết bao nhiêu đĩa rau sạch đang chờ chúng ta. Chúng ta còn biết bao nhiêu linh mục công chính lo phục vụ cho đàn chiên của mình. Sao chúng ta không tập trung vào để tuyên dương họ vì họ rất xứng đáng?

Và đây chỉ là một ý mọn của tôi thôi. Đừng xét đoán để khỏi bị xét đoán! Chúng ta ai cũng tội lỗi đây người, nhưng chúng ta cứ tự tha thứ cho mình, nhưng lại cố chấp đối với những người khác. Để kết thúc, tôi xin mượn lời của một cựu nữ tu dòng Khiết Tâm khi nói về những vụ này: “Họ cứ tưởng mình là thánh thiện, không có lỗi gì cả, nên họ không chịu được khi thấy người khác phạm lỗi dù đó chỉ là lỗi nhỏ!”

Tiểu chủng viện Sao Biển lúc mới có khu nhà trước. Góc trái, ngôi nhà nhỏ nhô ra là nhà chơi. Khuất sau nhà chơi tầng dưới của dãy nhà chính là nhà cơm.